

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

IS DE BARON NIET THUIS?

Een blijspel in drie bedrijven

door

Hugo Fransaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.1752

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IS DE BARON NIET THUIS?* op te voeren moet de naam van auteur *HUGO FRANSAERT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Hugo Fransaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1880

PERSONAGES

BARON

ALINE, zijn huishoudster

ANDRE, zijn vriend

FARAÏLDE BARBARIE

ETIENNE BARBARIE

FIENTJE, hun dochter

ADELHEID

DEKOR

Eén van de salons van het landhuis van de baron. Achter : dubbele toegangsdeur die uitgaat op de gang welke op zijn beurt onmiddellijk links uitgaat op de voordeur (niet te zien uiteraard).

Links : Groot raam dat uitkijkt op de voorkant van het huis. Rechts : deur naar de keuken. (De keuken bevindt zich tussen de salon en de eetkamer).

Salonmeubels (zeer stijlvol) en barmeubel.

Telefoon.

EERSTE BEDRIJF : Een zomermorgen. Negen uur.

TWEEDE BEDRIJF : Diezelfde dag, namiddag.

DERDE BEDRIJF : 's Anderendaags 's morgens.

EERSTE BEDRIJF

Negen uur in de morgen.

Als het doek opgaat, loopt de baron heen en weer met de telefoon in de hand. Hij is in druk gesprek met André.

BARON : Maar André, je werk loopt toch niet weg ! Wees toch niet zo kinderachtig en doe wat ik je vraag... Natuurlijk heb je een verantwoordelijkheid. Dat weet ik. Maar verantwoordelijkheden zijn er ook om...eh...laten we zeggen : om die af en toe ook eens te ontvluchten, snap je ? Trouwens, ik heb jou zelf die verantwoordelijkheid gegeven...en ik geef je de toestemming... wat zeg ik...ik geef je het bevel die onmiddellijk te ontvluchten...Ja, je bent directeur van een van onze grootste bedrijven... ik weet het (zucht)... Maar ik heb je toch een onder-directeur laten benoemen ! Laat die maar eens zien of ie een bedrijf kan runnen !...Je weet dan meteen wat ie waard is...Oh, hij is er niet ! Ziekteverlof. Zozo...goed, dan laat je een of andere meestergast maar de boel opknappen... André, luister, ik heb je nodig voor een heel belangrijke zaak...Nee, je hoeft je heus niet kapot te werken. Het is een...een heel leuk klusje ! Het wordt stilaan tijd dat je eens minder stress-vormend werk gaat doen... Voordeel ? Oh, heb ik je dat nog niet gezegd ? Natuurlijk heb je voordeel : ik geef je een fikse opslag per week en...(De baron kijkt verbaasd naar de hoorn) Hij heeft al opgehangen ! Zo is nu mijn vriend André, de eeuwige geldwolf. Eerst tegenpruttelen, maar als je van extra voordelen spreekt, draait ie onmiddellijk bij !

(Aline op met jas aan en een hoedje op. Ze heeft een reistas en een koffer bij.)

BARON : Zozo, Aline, reeds klaar ?

ALINE : Ach, meneer de baron, denk maar niet dat het met plezier is dat ik ga. Het is maar omdat u het zelf heeft gewild ! Als het aan mij lag, dan was ik liever thuis gebleven. Mijn man zaliger zei altijd...

BARON : Oost west, thuis best !

ALINE : Precies ! Dat zei hij. Hoe weet u dat ?

BARON : Ik kon het vermoeden.

ALINE : Ik heb het u reeds eerder verteld, is het niet ?

BARON : Helemaal niet !

ALINE : Toch wel, anders kon u dat niet weten ! Ziet u wel ! Ik word oud, ik vergeet alles !

BARON : Een kort verblijf aan zee, dat zal je goeddoen, Aline. Ik heb het je toch gezegd. Een beetje vakantie kan nooit kwaad.

ALINE : Maar het is de eerste keer dat u mij vakantie geeft !
Als u het mij vraagt... Ik vind het verdacht !

BARON : Verdacht ? Hoezo ?

ALINE : U wilt vast dingen doen die ik niet mag weten !

BARON : Maar Aline, hoe kom je erbij ?

ALINE : Ik ben er zeker van.

BARON : Je bent gek.

ALINE : Dat weet ik. Dat zegt u altijd als ik gelijk heb.

BARON : Wat zou ik in 's hemelsnaam kunnen doen dat jij niet zou mogen weten ?

(Aline bekijkt hem met een sluwe glimlach)

Aline, die grimmige, snode lach staat me niets aan !

ALINE : Snode lach... Kom nou, meneer de baron.

(Ze kan een licht geamuseerd gegiechel niet onderdrukken.)

BARON : Kom op, waar verdenk je me van ?

ALINE : Niets, helemaal niéts !

BARON : Je liegt ! Waarom lach je ?

ALINE : Ik ?

BARON : Wie anders ?

ALINE : U bent gek...eh...ik bedoel...u raaskalt, meneer de baron.

BARON : Ik raaskal niet ! Dat doe jij.

ALINE : Meneer de Baron, u wilt mij hier buiten. Ik ben er zeker van.

BARON : Hoe kom je erbij ?

ALINE : Dertig jaar ben ik hier in dienst, meneer. Dertig jaar ! Ik ben hier als dienstmeid begonnen toen wijlen uw vader en moeder getrouwd zijn. Toen kreeg ik amper een dagje vrijaf. Ik kreeg nauwelijks de tijd om te trouwen ! Stel u voor ! Maar ik heb nooit geklaagd ! Steeds mijn werk plichtsbewust opgevat en mijn taken volbracht omdat ik het gaarne deed. En toen u geboren werd, heb ik u opgepast en verzorgd alsof u mijn eigen kind was. Ja, misschien omdat ik zelf geen kinderen heb. Toen u vijf jaar was zijn uw ouders in een vliegtuigongeluk omgekomen. Sindsdien heb ik u helemaal alleen verder opgevoed. Sindsdien heb ik niet één vrije dag meer genomen. En nu u volwassen bent, nu mag ik niet eens weten wat u zinnens bent.

BARON : Maar Aline...

ALINE : Is het een vrouw ?

BARON : Een vrouw ?

ALINE : Ja, is het een vrouw ? Begrijpt u dat niet misschien ?

BARON : Nee, nee, het is geen vrouw, hoe kom je erbij ?

ALINE : Geen vrouw. Toch geen...

BARON : Aline !

ALINE : Excuseer.

BARON : Je mag me dan opgevoed hebben, dat geeft je niet het recht tot impertinente opmerkingen !

ALINE : Ik zal het nooit meer doen !...Het is dus geen vrouw en het is geen m...

(Een vernietigende blik van de baron doet Aline klein worden.
Dan plots)

Maar wat is het dan wel ?

BARON : Wel...ik...Ach, Aline, je bent veel te nieuwsgierig ! Dat is nergens goed voor. Ik zal echt geen dingen uithalen die mensonterend zijn, wees gerust !

ALINE : Maar waarom moet ik hier dan buiten ? U geeft me een week verlof.. Zo maar ! U betaalt me een appartement met zicht op zee.. Zo maar ! U geeft me geld voor een badpak... Zo maar : En dat na al die jaren zomaar ineens zonder enige reden ! Dat kan niet !

BARON : Je wilt het weten ?

ALIEN : Als het niet teveel gevraagd is...graag !

BARON : Goed. Goed, ik zal het je zeggen. Ik krijg een paar vrienden

op bezoek.

ALINE : Vrouwen ?

BARON : Nee, geen vrouwen ! Enfin...er zijn er een paar bij.

ALINE : Dacht ik het niet ! En u denkt dat een week vakantie me zal deugd doen !

BARON : Waarom niet in godsnaam ?

ALINE : Omdat ik voortdurend zal denken aan dit mooie plekje dat ik zo graag mooi wou houden. Omdat ik voortdurend zal denken aan de troep die jij en je vrouwen.... (ziet zijn boos gezicht) ...oh...excuseer..."U en uw dames" hier zullen achterlaten. Bergen afwas...troepen ondergoed...stof en vuiligheid, onopgemaakte bedden...en...oh !!!

BARON : Wat...oh ?

ALINE : (voor zich) Onopgemaakte bedden...oh !!

BARON : Aline, wil je ophouden met dat kwezelachtig gedoe ! Je maakt me razend ! Jij met je "oh" !

ALINE : Kwezelachtig ? Ik ? Hoe durft u ?

BARON : Bemoei je niet met mijn privéleven ! Ik ben nog altijd je baas !

ALINE : Mooi. Na die week vakantie vraag ik opslag !

BARON : Je kunt altijd proberen.

ALINE : (Nijdig) Dat doe ik ook !

(Ze staan een hele poos bokkig met de rug naar elkaar. Af en toe loeren ze in elkaars richting, doch wanneer de blikken elkaar kruisen, kijken ze onmiddellijk weer voor zich. De baron begint te glimlachen om dan te crescenderen tot een uitbundige schaterlach. Aline kijkt hem stomverbaasd aan.)

ALINE : Wat scheelt eraan ? Voelt u zich niet goed ?

BARON : Zoiets doet me denken aan een pas gehuwd stel na het eerste aangebrande soep.

ALINE : Pasgetrouwd stel ? Maar ik ben oud genoeg om uw moeder te zijn !

BARON : Wat maakt dat uit ?

ALINE : Meneer de Baron ! Let op uw waardigheid, alsjeblieft ! Zoiets had ik nooit van u verwacht !

BARON : Het was maar een grapje, Aline. Je hoeft het niet zo nauw te nemen.

ALINE : Dat van dat aangebrande eten, doet me aan iets denken : zorgt.

u er maar voor dat ik volgende week niet teveel zwartgebrande potten op het aanrecht vind..

BARON : Vergeet niet dat er ook...vrouwen...op bezoek komen, Alinetje !

ALINE : Niet alle vrouwen kunnen met de kookpot omgaan. En daarbij : u zou ze zodanig in uw klauwen houden dat ze gewoon vergeten dat er wat op het vuur staat. Ach, waar ben ik aan begonnen ?

BARON : Tegen wie zeg je het ?

ALINE : Pardon ?

BARON : Ik moet zelf ook nog afwachten hoe het zal aflopen. Een ganse week met wildvreemde mensen onder mijn dak.

ALINE : Wildvreemde mensen ? U bedoelt dat u die..."vrienden"...die u op bezoek krijgt...niet eens kent ?

BARON : Inderdaad, zo is het.

ALINE : Nu nog mooier. En waar heeft u die dan vandaan ?

BARON : Uit het telefoonboek.

ALINE : Uit het telefoonboek ?

BARON : Ja...uit het telefoonboek. Snap je dat niet ?

ALINE : Ja, natuurlijk. Uit het telefoonboek...Maar wie en waarom dan toch ? En wat komen ze hier doen ?

BARON : Met vakantie.

ALINE : Juist, ja. En u stuurt mij met vakantie om een troepje onbekenden hier met vakantie te laten komen ?

BARON : Zoiets, ja.

ALINE : Stuurt u me weg midden in een kritieke periode ?

BARON : Kritieke periode ?

ALINE : U gaat me toch niet vertellen dat u uw kostgangers de boel gaat laten onderhouden ? Dat meent u toch niet.

BARON : Helemaal niet. Luister, Aline... Ik wou je niet overdonderen met je werk, je hebt al meer dan genoeg te doen in een groot landhuis als dit. En als er nu nog enkele kostgangers bij komen, dan wordt het helemaal teveel voor je. Daarom heb ik iemand gevraagd om naar hier te komen om samen met mij de huishouding te beredderen. Vind je dat goed ?

ALINE : Iemand gevraagd ? Toch geen werkster ?

BARON : Nee, nee, het is een vriend van mij. André. Die ken je toch !

ALINE : Meneer André ? Maar natuurlijk ! En u gaat samen met hem hier...
(Ze begint te lachen)

BARON : Waarom lach je nu ?

ALINE : Wat een grap ! Kon ik me maar in een vlieg veranderen...

BARON : ...ik zou je achterna zitten tot ik weet niet waar met insecticide...

ALINE : Heel grappig ! Maar denk aan de verbrande potten ! Ik schuur ze niet uit. Ik gooi ze zo de vuilnisbelt op, wees daar zeker van.

BARON : Ik zal eraan denken, Aline !

ALINE : Hoe...heten die kostgangers, als ik vragen mag ?

BARON : Barbarie.

ALINE : Wat zei u ?

BARON : Ik zei : ze heten Barbarie ! De familie Barbarie !

ALINE : Barbarie !

(Ze begint plots uitbundig te lachen) Wat een naam : Barbarie !!

(Ze lacht, maar haar lach sterft langzaam uit, dan plots ernstig)

Barbarie ? U zei toch Barbarie ? Waar komen ze vandaan ?

BARON : Ergens buiten de stad, ik weet het niet juist meer.

ALINE : Toch niet...?

BARON : Toch niet...wat ?

ALINE : Niets, niets.

(Plots zenuwachtig) U had toch een taxi voor mij gebeld om me naar het station te brengen, is het niet ?

BARON : Hij moest reeds lang hier zijn. Ik snap niet waar hij blijft.

ALINE : Als ik maar niet te laat kom voor de trein.

BARON : Ik zal nog eens bellen.

(Op dat ogenblik wordt er aan de deur gebeld.)

ALINE : Daar zal de taxi zijn. (Ze kijkt door het raam) Nee, het is geen taxi... (verschrikt) De Barbaries ! Het zijn toch de Barbaries niet !

BARON : Waarom zo opgewonden, Aline ? Het zijn toch geen eenden, het zijn gewoon mensen !

ALINE : Het is een rode sportauto. Rijden die eenden...ik bedoel de Barbaries, rijden ze met een sportauto ?

BARON : Ik zou het echt niet weten.

(Hij kijkt nu ook door het raam)

Het is André ! Maak vlug open, Aline, het is André.

ALINE : Meneer André ! Wat een geluk ! Ik laat hem onmiddellijk binnen !

(Af naar voordeur.)

(De baron begint genoeglijk te ijsberen. Hij is duidelijk in zijn nopjes. Buiten horen we een uitbundige en joviale André complimentjes maken tegen Aline. Ze komen gezellig pratend het salon binnen.)

ALINE : Kijk eens aan, meneer de Baron, wie we hier hebben.

BARON : André ! Mijn goeie, beste vriend, André. Hoe maak je het ?

ANDRE : Antoine, beste kerel, dat is weken geleden. Wat zeg ik ?
Maanden.

BARON : Op zijn minst !

ANDRE : Je ziet er keurig uit. En zo opgewekt. Krijg je bezoek van een vrouw ? Hm ?

ALINE : Eén ? Minstens een dozijn !

BARON : Aline !

ANDRE : Werkelijk ? Laat me er ook een zestal over, ouwe gabber !
Anders herken je jezelf niet meer na een paar dagen.

BARON : Heb je misschien nog even tijd om een kopje koffie te zetten, voor je weggaat, Aline ?

ANDRE : Gaat Aline weg ? Verlaat ze het slagveld ?

ALINE : U slaat de nagel op de kop, meneer André. Het slagveld ! Dat heeft u heel goed gezegd !

BARON : En de koffie ?

ALINE : Meneer André, lust zeker wel iets anders dan koffie ?
(tot André) ...Maar van koffie gesproken, kunt u koffie zetten ?

ANDRE : Koffie zetten ? IK ? Maar waarom ?

ALINE : Kunt u het of kunt u het niet ?

ANDRE : Nog nooit geprobeerd. Waarom dan toch... ?

ALINE : Dan kunt u zeker niet koken ook ?

ANDRE : Hemeltje nee ! Ik zou niet weten hoe ik...

ALINE : Dacht ik het niet.

(tot Baron) Aan u hoef ik het natuurlijk niet te vragen, daarvoor ken ik u al veel te goed en veel te lang !

BARON : Aline...ga koffie zetten...alsjeblieft ?

ALINE : Goed. Ik zet nog één keer koffie deze week...voor het spektakel begint. (af)

ANDRE : Waar heeft ze het in godsnaam over ?

BARON : Wat bedoel je ?

ANDRE : Koffie zetten...koken...spektakel ?

BARON : Luister André...of nee...laat ik wachten tot Aline vertrokken

is. Ze komt toch maar roet in het eten gooien.

ANDRE : Ik vind ze anders best aardig !

BARON : Ach, maar ze is ook aardig, daar heb ik toch niets van gezegd !

ANDRE : Antoine,...waar heb je me voor nodig ?

BARON : Ik wil dat je een hele week hier komt doorbrengen.

ANDRE : Een hele week ? Hier ? Maar waarom ?

BARON : Omdat we ons kostelijk gaan amuseren ! Daarom.

ANDRE : Een hele week hier ? Maar de fabriek dan ?

BARON : Je kan dagelijks telefoneren. Als er moeilijkheden zijn, ben je zo op de hoogte.

ANDRE : Dan zou ik liefst nù telefoneren. Zie je, ik had beloofd niet lang weg te blijven !

BARON : Goed. Ga maar naar mijn bureau. Je kent de weg ?

ANDRE : Jazeker ! (af)

(Buiten horen we de toeter van een auto.)

BARON : De taxi!!

ALINE : (op) De taxi !

BARON : En de koffie ?

ALINE : (Terwijl ze haar jas aantrekt)

Het koffiezetapparaat doet de rest. Adieu, meneer. In de keuken ligt een lijst. Daarop staat wat er allemaal gedaan moet worden deze week.

BARON : Wat ?

ALINE : En de was moet worden binnen gehaald ! Ik zou er maar niet te lang mee wachten. We krijgen regen, denk ik.

BARON : Maar, Aline, ik...

ALINE : En denk aan de kookpotten !

BARON : Ik kan toch niet...

ALINE : En pas op met de vrouwen. U heeft geen ervaring ! Tenminste... Dat denk ik toch.

BARON : Je moet me toch...

ALINE : De taxi wacht, meneer. Elke minuut telt. Dat heeft u me zelf vorige week nog gezegd toen ik u aan de praat hield. Veel geluk! Een week tussen de Barbaries ! Wat een mop.

(Ze neemt de koffer en gaat af.)

BARON : (Zucht) Een week tussen de Barbaries ! Ze heeft misschien wel gelijk. Waar ben ik aan begonnen ? Maar kom, niet getalmd, aan het werk. Ze kunnen elk ogenblik hier zijn.

ANDRE : (Komt op)

De lijn was bezet. Ik probeer straks nog wel eens. Maar ik wil weten wat je met me van plan bent, Antoine. Het bevalt me niets, weet je.

BARON : Dat zal ik je eens vlug vertellen. Ga rustig zitten...

ANDRE : Aline heeft koffie gezet. Zouden we niet eerst...?

BARON : Ik heb iets veel beters dan koffie, vriend. Een heerlijk Oosters-likeurtje. Je bent toch verlekkerd op likeur ? Of niet soms ?

ANDRE : Nog steeds. Laat maar aanrukken ! Ik ben benieuwd.

BARON : (Neemt een fles en twee glazen)

Dan zullen we samen eens een proefje wagen. Ik heb het namelijk zelf nog niet geprobeerd.

ANDRE : Waar wachten we nog op ? Giet uit die godendrank !

BARON : (Schenkt in) Op de gezondheid !

ANDRE : Proost.

(Beiden drinken.)

BARON : En ?

ANDRE : Lang niet slecht !

BARON : Absoluut niet slecht !

ANDRE : Maar...eh...Antoine;...

BARON : Hm ?

ANDRE : Mag ik nu eindelijk weten wat je wilt ? Ik heb de indruk dat je nogal rond de pot draait.

BARON : Ach ja, natuurlijk. Kijk, André, je weet dat ik veel geld bezit, een groot huis, een paar goedrenderende bedrijven en voor de rest...niets !

ANDRE : Is dat niet genoeg ? De helft van de wereld zou je hierom benijden ! Wat wil je nog meer ?

BARON : Ik heb al lang ondervonden dat geld alleen niet gelukkig maakt. Het is namelijk zo : ik verveel me dood !

ANDRE : Je verveelt je dood ?

BARON : Ik heb niets om mijn dagen mee te vullen. En daar wou ik iets aan gaan doen. Al was het maar héél kort. Voor een weekje of zo.

ANDRE : Ik neem aan dat je daar iets op gevonden hebt ?

BARON : Inderdaad. Maar daarvoor heb ik jouw hulp nodig. Daarom heb ik je gevraagd om een week hier op logement te komen.

ANDRE : Ach zo !

BARON : Als bediende !

ANDRE : Als wat ?!

BARON : Als bediende.

ANDRE : Als bediende ? Maar waarvoor in godsnaam ? Je hebt Aline toch ?

BARON : Ik heb Aline inderdaad. En Aline is een heel goede en trouwe huishoudster. Maar...

ANDRE : Maar wat ?

BARON : Ach, ze is te bemoeiziek, dat is het. Ze zou maar roet in het eten gooien.

ANDRE : Aline ? Toe nou... In elk geval, ik voel niet veel voor jouw plannetje. Ik zou toch maar liever weer naar de fabriek gaan.

BARON : En het supplementje ? Interesseert het jou dan niet meer ?

ANDRE : Maar wat wil je me dan laten doen ? Moet ik een ganse week jou en je dozijn vrouwen in de watten leggen ?

BARON : (Lacht hevig)

Je gelooft het echt van dat dozijn vrouwen ? Man, jij bent gek !

ANDRE : Dat had ik anders eerder van jou willen zeggen.

BARON : Ik krijg geen dozijn vrouwen op bezoek ! Het is een gewone doordeweekse familie. Een man, een vrouw en hun dochter.

ANDRE : Wat komen ze hier doen ?

BARON : Ik zei het je toch : ik verveel me dood. Ik wil eens wat drukte in huis. Ik kon natuurlijk nog maar eens een tuinfeest geven voor de directie van onze fabrieken. Maar ik ben die tuinfeesten zo beu als koude pap ! Ik heb dan maar iets anders bedacht en ik kwam op een lumineus idee !

ANDRE : Wel, wel. En wat was dat lumineus idee ?

BARON : Ik zou een totaal onbekend huisgezin uitnodigen om een week gratis hier vakantie te komen nemen.

ANDRE : Een totaal onbekend huisgezin ? Toch wel riskant, vind je niet ?

BARON : Dat maakt het nu juist zo boeiend !

ANDRE : Och, is het dat wat je wil ? En Aline stuur je weg met vakantie om mij hier bediende te laten spelen. Mooie boel gaat dat worden, dat verzeker ik je ! Maar ik kan niet koken, niet wassen, niet strijken.

BARON : Ik ook niet ! Maar samen zullen we daar wel een mouw aan passen.

ANDRE : Ja, ja, ik ken dat. Jij de potten breken en ik zal ze mogen lijmen !

BARON : Ach, kom nou, André ! Doe je het of doe je het niet ?

ANDRE : Maar als directeur van een bedrijf.... Dat is vernederend, weet je...Bediende, bah !

BARON : Van "mijn" bedrijf, bedoel je ! En daarbij, die mensen kennen jou toch niet ! Kom nou, doe je het ? Je zult er zelf heus veel lol aan beleven !

ANDRE : (Na lang nadenken)

Goed. Al is het tegen mijn zin, ik stem toe... tegen een behoorlijk supplementje...! Maar ik draag geen livreijsje, dat niet !

BARON : Je mag gewoon bediende spelen, zoals je nu bent !

ANDRE : Dank je. Wanneer komen ze aan ?

BARON : Ze kunnen elk ogenblik hier zijn.

ANDRE : Dan kunnen we in afwachting nog gerust een likeurtje snoepen. Die Oosterse specialiteit geeft me moed.

BARON : Op de goeie afloop dan maar.

ANDRE : Weet je, jouw plannetje is misschien toch nog zo slecht niet. Wie weet, hoe langer ik erover nadenk...

BARON : Het loopt vast goed af.

ANDRE : Heb je alles in huis voor de hele week ? Zeg me nu niet dat ik ook nog boodschappen moet doen, want daar heb ik een grandioze hekel aan.

BARON : Wees gerust. Er is voor alles gezorgd.

ANDRE : Prosit !

BARON : Nog maar eens : op de goede afloop!

ANDRE : (Ledigt zijn glas)

Ik probeer nog eens de fabriek te bellen. Ik ben toch niet honderd procentgerust.

BARON : Als je dan absoluut gerust wil zijn, ga je gang.

(André af. De deurbel gaat.)

Lieve help, daar zijn de Barbaries vast.

(Hij loopt naar het raam)

Inderdaad. Zij zijn het. En André is net gaan telefoneren !

Dan ga ik maar zelf open maken.

(Af. Na een poosje komt mevrouw Barbarie op, kakelend als een kip.)

FARA : Goeie morgen, jongeman. Is de baron niet thuis ? Ga jij je baas even verwittigen dat we er zijn ? Hij verwacht ons, zie je.
Ja, we zijn wat opgehouden. Het was enorm druk op de ring. Een verkeersongeval. Nu ja, zolang we het zelf maar niet zijn, zeg ik maar. Nu, waar wacht je nog op ? Schiet een beetje op, jongen. Ik wacht niet graag. En je baas zal het ook op prijs stellen dat je zorgt voor een vlotte bediening. Wat zie ik ? Niet geschoren ? Nog niet geschoren ? Dat zal ik de baron eventjes moeten laten weten !

BARON : Excuseer mevrouw, ik...

FARA : Geen excuses, alsjeblieft ! Schiet een beetje op. Toon dat je een goede bediende bent !

BARON : Bediende ! Maar mevrouw, ik moet u...

FARA : Wat een brutaliteit. Nu, ga je je baas verwittigen of niet ?

BARON : Nee !!!

FARA : Wát ?

BARON : Nee, zeg ik !

FARA : Jij onbeschaamde vlegel. En waarom niet ?

BARON : (Moeilijk) Omdat...ik...zelf...

FARA : Spreek een beetje duidelijk, alsjeblieft.

(Baron roept. Net op dat ogenblik komt Etienne Barbarie met een koffer binnen. Achter hem komt Fientje.)

BARON : Ik ben zèlf de baron !!!

ETIENNE : Ha, goeiemorgen, meneer de baron. Aangename kennismaking.

(Schudt hand. Tot Faraïlde die de kluts kwijt is.)

Zou hij altijd zo brullen als ie zich voorstelt ?

BARON : U bent vast meneer Barbarie, is het niet ?

ETIENNE : Excuseer, meneer de baron, Barbarie ! Etienne Barbarie ! En dat is mijn vrouw Faraïlde.

BARON : (Schamper) Wij hebben reeds kennis gemaakt.

FARA : Neem me niet kwalijk, meneer de baron. Het was een grove vergissing van me.

(in zichzelf) Lieve help, ik schaam me dood !

ETIENNE : (trots) En dat is onze dochter, Fientje.

BARON : (Terwijl hij haar de hand schudt, terzijde)

Lieve help !

ETIENNE : Zeg eens dag tegen de baron, meisje.

FIENTJE : (Verlegen) Dag meneer de baron.